

KRÁLOVNA HORORU

DARCY COATES

TICHO VE TMĚ

SÉRIE ČERNÁ ZIMA

TICHO
VE TMĚ

SILENCE IN THE SHADOWS
Copyright © Darcy Coates 2020
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3178-7 (pdf)

TICHO VE TMĚ

Darcy Coates

přeložil Petr Kovács

FOBOS

Kapitola 1

„Teď už je to na tobě, moje krásná navigátorko. Kam teď?“

Motor minibusu zaburácel Clare pod nohama. Dorran se vedle ní usadil za volant, usmál se na ni a jeho tmavé oči byly plné hřejivého tepla. Za nimi v chladném ranním větru rachotil železný plot výzkumného ústavu v Evandalu a před sebou měli stovky kilometrů, které je dělily od Winterbournu.

Clare svírala mapu pevně v rukou a přejížděla prsty po jejích ohmataných okrajích. „Do Winterbournu jsou to tři dny cesty, když nepočítám nepředvídatelná zdržení.“

„Pojedeme stejnou cestou, kterou jsme sem přijeli?“

„Jen pár kilometrů. Pak změníme trasu.“ Clare si v duchu představovala nový terén. „Budeme muset přes hory, ale ušetří nám to aspoň dva dny jízdy.“

Úzkou šterkovou cestu před nimi lemoval po obou stranách les. Nad zemí se válely chuchvalce mlhy, proplétaly se mezi obnaženými kořeny a vytvářely jí před očima matoucí stíny. Vyzábíl je nejspíš sledovali zpoza stromů a čekali. Když Dorran zařadil rychlost a autobus se pohnul vpřed, Clare zaplavila vlna pochyb.

Možná jsme tady měli zůstat. Třeba bysme našli způsob, jak tu být všichni.

Polkla a obrátila pozornost k cestě před sebou. Mají svůj cíl: pokud to bude možné, zachránit Winterbourne.

Výzkumníci v ústavu za nimi teď dělají všechno, aby zvrátili účinky thanitů a zničili Vyzáblé. Pokud se to ukáže jako nemožné, lidstvo bude potřebovat bezpečná místa, kde se bude moci konsolidovat a přežít. Clare nevěděla o žádném jiném, které by se dalo bránit lépe než Winterbourne.

Jen se tam musí dostat – to ale znamenalo projet přes hory, na což se ani trochu netěšila.

Když jsem viděla naposledy Beth, mířila do hor. Clare několikrát zamrkala, aby potlačila smutek. Poslední okamžiky, které strávila se sestrou, byly hodně traumatizující. Vyhládlá a zuřivá Beth málem zabila Dorrana. Kdyby Clare nezasáhla, nejspíš by se jí to podařilo. Clare měla po jejich posledním zážitku ještě stále škrábance na krku.

Letmo se podívala na Dorrana. Stejně jako ona měl i on všude po těle jizvy. Ty poslední přes celé paže a ramena. K těm přišel, když se snažil vysvobodit Nialla, lékaře v Evandalu, z rukou hejna Vyzáblých. V nadcházejících hodinách byl potom tak napjatý, že neměl ani pomyšlení na to, aby si rány ošetřil. Už se mu zatáhly a pokryly strupy. Brzy zmizí i poslední rudé skvrny: díky thanitům, které jako by se tím omlouvaly za zkázu, kterou přinesly zbytku lidstva.

Clare si s překvapením uvědomila, že se jí Dorran zdá opravdu šťastný. Přestože své emoce skrýval, v očích mu zářily jasné jiskřičky a měla pocit, že se dokonce sám pro sebe usmívá. Jeho dobrá nálada byla nakažlivá, a tak se musela také usmát. „O čem přemýšlíš?“

„Cože?“ Uchechl se a přimhouřenýma očima se na ni podíval. „To před tebou opravdu nic neutajím?“

„Tak jako já před tebou,“ odpověděla.

Dorran otočil volantem a pokračoval z lesa dál ulicemi městečka Evandale. „O ničem podstatném. Jen mě napadlo, že jsem se jim nezdál divný.“

„Myslíš týmu v Evandalu?“

„Ano.“ Ve dveřích a oknech okolních domů se objevovaly a zase mizely pokroucené postavy, ale Dorran jim nevěnoval pozornost a pokračoval v jízdě. „Neřekl jsem jim o naší rodině a své podivné výchově a oni se na nic neptali. Takže zřejmě nic nepoznali. Asi opravdu... nic nepoznali.“

Zopakoval svoji poslední větu, jako by se s ní chtěl sžít. Clare bodlo u srdce. *Ani po tom všem si stále nemyslí, že do normálního světa prostě patří.*

Natáhla se k němu a vzala ho za ruku. Pustil volant, aby ji mohl držet, a zatímco vyjeli z města a ocitli se na prázdné okresní silnici, jejich paže spočívaly v prostoru mezi sedadly.

„Myslel jsem, že něco poznají,“ pokračoval Dorran. „Že mi to uslyší v hlase nebo si uvědomí, že nevím, jak se používá ta jejich televize, nebo že nemůžu mluvit o věcech, o kterých jsem v životě neslyšel. A určitě jsem jim poskytl kupu příležitostí, aby pochopili, že tady něco nesedí. Ničeho si ale nevšimli.“

„Nemohli si všimnout, že je s tebou něco špatně, protože s tebou nic špatně není,“ namítla Clare.

V hlase mu zazněl pobavený úsměv. „V tom případě přehlížíš opravdu hodně, hodně z mých podstatných nedostatků.“

„Myslela jsem to vážně. V tom jejich bunkru byl svým způsobem divný každý. A nějak divní jsou nejspíš všichni, kteří na tomhle světě ještě zůstali, mě nevyjímaje. Takže ta tvoje divnost není o nic větší než jejich.“

Zezadu z hrdla mu splynul spokojený zvuk, a přestože už nic neříkal, přejížděl jí drobnými, milými pohyby bříškem palce sem a tam po hřbetě ruky.

Clare na něj dál netlačila. Byl šťastný. Většinu týdne v bunkru strávil, aniž by si jeho obyvatelé všimli, že nepochází ze stejného prostředí jako oni. A i když to Clare nepřišlo nikterak překvapivé – anebo jí pramálo záleželo na tom, kdyby na

to přišli –, ponechala si svůj názor pro sebe. Pro Dorrana to bylo vítězství a ona mu chtěla umožnit, aby si ho užil.

Cesta po venkovských silnicích byla bezproblémová. Tu a tam si něco řekli a těšili se z bledého slunečního svitu, který se odrážel od holých větví stromů a bílých stěn venkovských usedlostí. Clare smíchala v miskách sušené ovoce a instantní ovesnou kaši a připravila jim oběd.

Jakmile slunce dosáhlo zenitu a začalo klesat, mírné kopečky a shluky zakrsklých stromů kolem nich vystřídal skalnatý les. Cesta se zúžila a bylo těžší na ní řídit. Dorran se předklonil, prsty lehce přidržoval volant, ale oči soustředěně upíral na silnici.

Opuštěných aut ubývalo, a když se cesta zakousla do hor, zmizela úplně. Clare věděla, že atlas teď další hodinu nebude potřebovat, ale stále ho svírala na kolenou a přejížděla palcem po jeho hřbetě, až si téměř odřela kůži.

Nejsou tady žádná auta, protože tady skoro nikdo nebydlel. A protože tady nikdo nebydlel, nebylo tady ani dost thanitů, aby mohly přeměnit ty, kteří tudy projížděli. Ti tedy pokračovali až do nejbližšího města, aniž by cokoli tušili.

V obdobném nevědomí se tenkrát nacházela i Clare. Kdyby nenarazila poblíž Winterbournu do stromu, nejspíš by nepřežila. Nedokázala se odpoutat od představy svého možného osudu. Účinky thanitů by objevila až poté, co by vyjela z lesa, ale protože by se neměla kde ukrýt, musela by pokračovat v cestě a snažila by se dojet k Beth. Nejspíš by cestou uvízla na dálnici tak jako tisíce dalších nešťastníků. Přemítala, jak dlouho by vydržela zavřená v autě, po kterém by šplhaly proměněné nestvůry, než by v něm umřela žízni nebo ji zoufalství donutilo otevřít dveře.

Cítila, jak jí na těle vyskočil studený pot. Stromy kolem byly stále vyšší a hustší. Jejich větve sahaly až nad silnici a vrhaly na autobus stín. A protože slunce zastíral všudypřítomný smog, připadala si spíš jako za soumraku než odpoledne.

Přestože v horách nežili lidé, kteří by se proměnili ve Vyzábblé, neznamenalo to, že jsou cesty bezpečné. Vyzábblí se přesouvali za jídlem a dokázali urazit i velké vzdálenosti. Měli rádi temná, chladná místa... přesně taková, jaká jim nabízely husté stromy. Clare tékala očima kolem a snažila se zachytit jakýkoli náznak pohybu – pohupující se větve, padající list, stín, který by ji něčím upoutal. Dorran už také neřídil s dřívější lehkostí, ale udržoval stabilní rychlost. Hluk motoru Vyzábblé přitahuje, takže čím rychleji tudy projedou, tím lépe.

„Můžeš mi říct, jak to vypadá dál před námi?“ otázal se Dorran svým vlídným hlasem, ale Clare sebou přesto trhla a rychle otevřela atlas.

„Cesta se bude ještě chvíli klikatit, ale pak se narovná a povede asi čtyřicet kilometrů přes hory. Pak už bude lehčí terén.“ Celou cestu si prohlédla už dopoledne. Trasa z Winterbournu do výzkumného ústavu v Evandalu tvořila široký oblouk. Zastávka u Beth a odbočka do města více než ztrojnásobily vzdálenost, kterou k němu museli ujet. Zkratkou přes hory si ze zpáteční cesty mohou ubrat celé dny.

Clare ovšem hory nesnášela – měla pocit, jako by do nich nepatřila, jako by byla jen host z dalekých krajín. *Nebude to trvat dlouho. Hodinu, maximálně dvě, a budeme na druhé straně a na cestě do Winterbournu.*

Dorran se na ni letmo podíval a ihned obrátil pozornost opět na silnici. „Pořád rovná cesta?“

„Jo.“ Clare se zarazila. Tohle ji předtím nenapadlo, ale když se nyní zamyslela, rovný úsek po tolika serpentínách stoupajících vzhůru na hřeben jí přišel hodně neobvyklý. *Nedává to smysl, vést rovnou cestu v takto komplikovaném terénu. Ledaže... ne, Bože.*

„Je to tunel,“ řekla a cítila, jak jí náhle vyschlo v krku.

„Hm,“ pronesl Dorran, a aniž by zpomaloval, chvíli její informaci zpracovával. „Neexistuje nějaká objížďka?“

Clare otáčela stránkami atlasu a letmo si je prohlížela. Srdce jí bušilo rychleji a rychleji a pumpovalo jí do žil stále děsivější hrůzu. „Mohli bysme celý pásmo objet...“

„Jak daleko by to bylo?“

„Hodně.“ Pokusila se odhadnout vzdálenost. „Deset patnáct hodin, zhruba. Nebo dýl, když to nepůjde po hlavních.“

„V tom případě bude lepší pokračovat tudy,“ rozhodl Dorran.

„Seš si jistý? Mně by ta zajížďka zase tolik nevadila.“

Dorranův hlas byl příjemně měkký, téměř uklidňující. „Ne, myslím, že to tak bude nejlepší.“

Clare se zachmuřila. Tohle nebylo Dorranovi podobné. Zvolit si takhle v klidu nebezpečnější cestu. Rovná cesta tunelem znamenala dlouhé kilometry v uzavřeném, černočerném prostoru bez šance na únik. Jen při tom pomyšlení jí naskočila husí kůže.

Naklonila hlavu, aby se podívala do bočního zrcátka. Po cestě je sledovaly podivné, protáhlé a hubené bytosti. Pokusila se je spočítat, ale mihaly se v houfu jedna přes druhou, takže si o nich nedokázala udržet přehled. Jejich trpytivé oči se neustále pohybovaly z místa na místo.

Tohle není o možnosti výběru. Vrátit se nemůžeme. Chytí nás dřív, než se stačíme otočit.

Dorran už je také upozoroval. Stiskl jí ruku a zase se vrátil k řízení. „Neboj se. To zvládneme.“

Potřebovala, aby měl pravdu, protože jim nezbývalo nic jiného než to zjistit. Silnici lemovaly výstražné značky upozorňující na úzké, křivolaké zatáčky bez svodidel, široké tak akorát pro jedno vozidlo. Silnice se zběsile klikatila a Dorran se s pevně sevřenými rty soustředil na cestu a snažil se udržovat takovou rychlost, aby mohl pokračovat vzhůru a nevypadl přitom ze zatáčky.

Těsně vedle autobusu něco zaskřehotalo. Vůz se zachvěl, jako by se do něj opřela neznámá síla.

„Neboj,“ uklidňoval ji Dorran a přišlápl plynový pedál. Autobus poskočil vpřed a váha, která ho držela, zmizela. Clare se přinutila dýchat nosem a pokoušela se o hluboké, pomalé nádechy, aby nezačala hyperventilovat.

Dorranovi vyskočil na čele pot. Nepokusil se ho setřít, přestože mu stékal do očí. Veškerou svoji pozornost věnoval silnici před sebou.

A potom, jakoby z čistého nebe, se silnice stočila k úbočí hory. V šedé skále zela obrovská díra. Kolem se mihly další výstražné cedule, příliš rychle, než aby je Clare stihla přečíst. Dorran zapnul přední světla a autobus se ponořil do ústí tunelu.

Kapitola 2

Clare svírala atlas, až jí zbělely klouby na prstech. Nepotřebovala ho – a nebude ho potřebovat ještě dobrou hodinu, dokud je tunel nevyplivne mezi poli na druhé straně hor –, ale držela se ho, jako by to byl její bezpečnostní pás.

Na stropě tunelu byly vidět skleněné kryty osvětlení, ale v tunelu samozřejmě nebyla elektřina, takže pod obloukem stropu panovala černočerná tma. Sluneční svit, který pronikl vjezdem, během několika vteřin zmizel a nakonec jim jako osvětlení zbyly pouze dva světelné kužely jejich vlastního vozu, které poskakovaly před nimi.

Clare se to nelíbilo. Ani dálková světla nesahala tak daleko, jak si myslela, že by měla. Odhalovala kus dokonale rovné a zdánlivě nekonečné silnice. Rozptýlené světlo dopadalo až na strop, odráželo se od všech reflexních prvků a obnažovalo stíny v přítmí. Při rychlosti, jakou Dorrان řídil, ale reflektory nedosahovaly dostatečně dopředu, aby včas odhalily případné překážky a zároveň jim poskytly čas na reakci.

Prosím, prosím, ať je tunel prázdný.

Clare věděla, že nejspíš doufá marně. Dokonalá tma a vlhké chladno, které v tunelu panovalo, poskytovaly Vyzáblým ideální domov – ještě lepší než les. Ale světla dopadala na další a další metry silnice a pořád nic, všude byl stále klid.

Autobus začal zpomalovat. Clare konečně odtrhla oči od silnice a podívala se na Dorrana. Mhouřil oči a tvářil se ustaraně.

„Co se děje?“ zeptala se šeptem, přestože nehrozilo, že by svým hlasem mohla přilákat pozornost. O to se už dávno postaral motor.

„Už za námi nejsou.“

Clare se otočila a podívala se do zrcátka. Dorran lehce sešlápl brzdy a červená brzdová světla osvětila tunel za nimi. Byl prázdný.

Sevřel se jí žaludek. Znovu se podívala před sebe a snažila se nevnímat, jak jí naskakuje husí kůže. „Tak rychle, abys je setřásl, jsi nejel, že?“

„Ne. Mohli nám stačit.“ Protáhl si prsty na volant. „Ještě chvíli se za námi v tunelu drželi. Pak zastavili, skoro jako by je něco vyděsilo, a otočili se zpátky.“

Co mohlo vyděsit Vyzáblé?

Viděla, jak se v Dorranově obličeji zrcadlí její vlastní neklid. Autobus pokračoval poloviční rychlostí vpřed a Dorran nespouštěl oči ze silnice před sebou. „Co myslíš, je lepší jet opatrně, nebo co nejrychleji to jde?“

Vzhledem k tomu, že nevěděli, co na ně v tunelu čeká, bylo nemožné na jeho otázku odpovědět. Pokud pojedou pomalu, umožní Vyzáblým, aby jim stačili, předvíдали jejich kroky, nebo jim dokonce nastražili past. Pokud by naopak vyrazili rychle, mohli by stejně rychle a nepříjemně skončit v případě, že narazí na nějakou překážku.

„Rychleji než teď,“ rozhodla Clare. „Ale... zase ne moc rychle.“

Dorran krátce přikývl a autobus nabral rychlost. Světla se odrazila od kamenných stěn tunelu, neudržovaných bílých čar na silnici a mrtvých zářivek na stropě. Clare natahovala krk a snažila se zachytit neobvyklý úkaz. Zdálo se, že jedno ze stropních světel bylo vytržené z objímky a viselo nyní jen na dvojici kabelů. Projeli kolem tak rychle, že si ho nestihla pořádně prohlédnout.

Na zdi tunelu zahlédla škrábance a rýhy. Drsný kámen je docela maskoval, ale tunel byl starý – odhadem podle světel nejméně čtyřicet let – a jen zřídka zde prováděli údržbu. Zplodiny z výfuků tisíců aut zanechaly na stěnách černý nános. Desítky let starou vrstvu sazí brázdily dlouhé jizvy, které na černém podkladu působily světlejším, šedým dojmem.

Pak na zemi před nimi zahlédla něco malého. Na první pohled ji napadlo, že je to nějaký odvalený kámen, ale když v okamžiku, kdy po něm přešli, uslyšela prasknutí, došlo jí, že se dívala na polovinu lebky.

„Zpomal,“ zašeptala.

Vozidlo snížilo rychlost a Clare zjistila, že je obklopují kusy polámaných kostí. Šedobílé kosti pokrývaly vozovku a tu a tam vytvořily hromádku při krajích jako naváté listí. Všechny byly rozdrčené na kousky a morek byl pečlivě vysátý. Nemyslela si, že by to byly lidské kosti. Alespoň ne v okamžiku, kdy ti, jimž patřily, zemřeli.

V autobuse zavládlo takové ticho, až téměř slyšela tlukot vlastního srdce. Dorran se nakláněl přes volant, dýchal mělce a přerušovaně a snažil se je ochránit před hrozbou, které zatím nerozuměli.

Pak se před nimi ve tmě zjevila postava. Neuvěřitelně vysoká a hubená, sahající od země až po strop. Clare se snažila rozpoznat cokoli, co by připomínalo, že se jedná o živou bytost – oči, ústa, končetiny, cokoli, ale nic neviděla. Postava byla šedá a postupně se zakřivovala, takže nakonec vypadala, jako by se skládala ze dvou částí. Připomínala spíš pouliční lampu než běžného Vyzáblého.

Dorran dupl na brzdy a autobus s prudkým šklubnutím zastavil.

Základna postavy se odlepila od země, zdálo se, že se vznáší a míří k nim. Pak dopadla zpátky na zem. Měla špičatý konec, který vypadal ostře.

To je noha, uvědomila si Clare a měla pocit, že se jí zastaví srdce. Sledovala podivný tvar vzhůru až téměř ke stropu, kde se ztrácel ve tmě... a spojoval se s tělem.

Ze znetvořeného stvoření klesalo dolů dalších pět nohou. Dvě z nich se nyní zhouply dopředu, zabodávaly se do země a dodávaly bytosti děsivé vzezření. Tělo se sneslo dolů a nohy poklesly.

Z pokrouceného trupu se na ně dívaly dvě hlavy: jedna na místě, kde by mělo být rameno, druhá přímo uprostřed hrudi. Oči působily zcela tupě a bezduše, ale čelisti se hladově rozevřely, zatímco nemožně dlouhé, chůdy připomínající nohy, nakročily směrem k nim. Bytost byla neskutečně obrovská. Tunel měl dva jízdní pruhy a vysoký strop, který umožňoval průjezd kamionům, a Vyzáblý celý tento prostor vyplňoval.

Dorran ze sebe vydal bezděčný zvuk, něco mezi odporem a strachem. Z tváře mu zmizela barva a s vytřeštěnýma očima zíral na tvora před autobusem. Ten zvedl jednu ze svých šesti nohou. Její špičatý konec vypadal děsivě ostře. Clare už v duchu viděla, jak proniká střechou jejich autobusu, zabodává se do nich a oni se na něm svíjí jako na rožni. Kovová konstrukce autobusu byla bezpochyby pevná a bez problémů bránila tomu, aby se dovnitř dostali běžní Vyzáblí. Něco jí ale napovídalo, že tento strašlivý tvor si jejich autobus svými bodci otevře jako konzervu.

„Jeď!“ vykřikla.

Clare toužila po jediném, dostat se z dosahu mnohonohé obludy, a její mozek jí říkal, že rychlá jízda je od ní *dostane*. Neměla čas si svůj pokyn zvážit nebo se zamyslet nad tím, že stvoření blokuje celou silnici, protože jakmile jí slova vyklouzla z úst, Dorran poslechl. Motor zařval, autobus poskočil vpřed a s bezstarostnou lehkomyšlností mířil k nohám netvora.

Opravdu by mi neměl tak věřit. Její pošetílá myšlenka se vynořila z ničeho a Clare cítila nutkání se jí i v panice zasmát. Místo toho se oběma rukama pevně zapřela o palubní desku.

Nohy, silné jako mladé kmínky, jim stály v cestě. Clare ovšem věděla, že musí být z kostí. A kost, když se do ní narazí dostatečně tvrdě, může jednoduše prasknout.

Zvednutá končetina namířila k nim a začala klesat. Dorran strhl volant a autobus se zakymácel. Pneumatiky zakvílely, protočily se a noha se zabodla do vozovky v místě, kde byli ještě před chvílí oni. V betonovém povrchu se objevil malý kráter, který v něm špičatý hrot prorazil.

Dorran stočil autobus, aby ho srovnal dřív, než se převrátí. Mířili přímo na jednu z nohou. Nyní již nebyl na žádnou korekci směru čas. Clare sklonila hlavu a pevně zavřela oči. Náraz ji vrhl vpřed a bezpečnostní pás se jí bolestně zakousl do hrudi. Všude kolem bylo slyšet děsivé praskání. Otevřela oči a viděla, jak se noha ohýbá o předeek autobusu. Kosti se rozštěpily jako zlomená větev a jejich roztráštěné kusy propíchly tenkou šedou kůži.

Pak se noha zvedla a autobus uháněl kolem obludy vpřed. Clare se otočila dozadu. V matném rudém svitu brzdových světel viděla, jak se netvor kácí na zem. Měla pocit, že vše sleduje jako ve zpomaleném záběru. Nohy se hroutily dolů a škrábaly o zem v místě, kam je táhlo těžiště nestvůry. Když na vozovku dopadlo i tělo, z dvojice nelidských úst se ozval hrůzostrašný řev. Poslední, co viděla, bylo, jak se špičaté hroty nohou zmítají ve vzduchu a snaží se tělo zase srovnat.

Dorran nevydal ani hlásek. Zapíral se do sedadla, oči měl vytřeštěné, na tváři se mu perlil pot a ručička na tachometru stoupala stále výš. Autobus se celý rozdrnčel a roztrásl. Clare by nejspíš uvítala, kdyby zpomalil, ale částečně toužila i po

tom, aby ještě přidal. Žádnou z těchto myšlenek však nedokázala zformulovat. Nedokázala v sobě najít víc dechu, než si žádalo její zuřivě bijící srdce.

Pak se před nimi objevilo světlo. Světelný oblouk, který v dáli spatřila, byl jednou z nejkrásnějších věcí, jakou kdy viděla.

„Zpomal,“ vypravila ze sebe stále sevřeným hrdlem a popadla Dorrana za paži.

Sešlápl brzdu a jejich šílený úprk ještě před výjezdem z tunelu zvolnil. Na poslední chvíli. Silnice se venku prudce stočila doprava a Dorran musel zpomalit téměř do kroku, aby zatáčku vybral.

Sjížděli po úbočí hory a opět je obklopovaly stromy a světlo. Tunel Clare připadal jako noční můra, z níž se po dvaceti minutách probudila, jako by nic z toho nebylo skutečné. Ale předeek autobusu utrpěl další hluboký šrám. Připomínku na pavoukovitou nohu obludy.

Mlčky pokračovali v jízdě z hory. Dorrانovi pulzovala na krku žíla a Clare ho nechala, ať se může soustředit na vyrovňování ostrých serpentín. Nebylo kde zastavit. Vyzábli už je slyšeli přijíždět a znovu se objevili mezi stromy. Netrvalo dlouho a ze stínů lesa se vyhrnula další kolekce znetvořenin, která se je snažila dohnat. Dorran udržoval co nejvyšší rychlost a řídil hodně agresivně. Za čtvrt hodiny vjeli do podhůří a stromy kolem prořídly. Většina Vyzábělých pronásledování vzdala, jakmile se ocitli mimo svůj bezpečný prostor, který jim poskytoval krytí. Těch několik nejurputnějších vytrvalců ztratili v okamžiku, kdy se ocitli v otevřeném terénu, kde autobus znovu nabral rychlost.

Dorran pokračoval v jízdě až na mírné návrší s dobrým výhledem na okolní krajinu a zastavil u krajnice. Pak se obrátil k ní a přešel jí rukou po tváři. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem v pohodě.“ Hlas se jí i přes vynaložené úsilí trásl.

Dorran vydechl a poklesla mu ramena. „Zůstaň tady v teple. Půjdu zkontrolovat motor.“

Prošel kolem ní, otevřel dveře a Clare okamžitě ovanul závan studeného vzduchu. Zachvěla se a pak se prasklým předním oknem dívala, jak zvedá kapotu. Do zimy nebyl oblečený, měl na sobě jen košili a lehký plášť.

Prošla hlouběji do autobusu a prohledávala koše s oblečením v úložných prostorech nad sedadly. Našla dvě teplé bundy a šály. Jednu soupravu si oblékla, pak otevřela dveře a vyskočila ven.

Když ji Dorran zpozoroval, zvedl hlavu a usmál se při pohledu na teplou bundu. „Super, děkuju.“

Pomohla mu do bundy a přitáhla si ho za límec dolů k sobě, aby mu omotala šálu kolem krku. „Jak to vypadá?“ zajímala se.

„Není to tak zlé, vzhledem k tomu, co si musel vytrpět. Je to pěkně odolná potvůrka.“

Clare zůstala u něj a dívala se, jak pokračuje v prohlídce. Jejich minibus již zažil srážky se stromy, mnohokrát projel vodou a nyní přežil i náraz do obludy v tunelu. Kapota byla už tak zkroucená, že ji nešlo pořádně dovřít. V duchu autobusu poděkovala, že pořád drží.

Dorran ohmatával svými dlouhými prsty jednotlivé části motoru a hledal možné úniky kapalin či stopy poškození. Pracoval pomalu a Clare se zdálo, jako by byl v myšlenkách někde jinde.

„Jsi v pořádku?“ zajímala se.

„Ano, určitě.“ Rychle se na ni usmál. Clare už ho znala natolik dobře, aby mu věřila.

„Poslechl jsi mě, když jsem řekla, že tu bestii máš přejet,“ začala.

Jeho výraz ji překvapil. „Samozřejmě že jsem tě poslechl. Věřím ti přece.“

„To bys ale neměl. Byla to příšerná rada. Měli jsme zatracenou kliku, a to je ten jedinej důvod, proč ještě žijeme.“ Smích, který ji málem zachvátil již v tunelu, probublal náhle na povrch a vyhrnul se ven. Musela si přitisknout ruku k ústům, aby ho zarazila.

Dorran se k ní sklonil a pátral jí pohledem v obličeji. „Tvým radám budu věřit pokaždé. Zachránily nás už tolikrát, že to ani nespočítám. Máš dobré instinkty.“

„Tak až ti ty moje instinkty zase řeknou, že máš najet do další noční mury, klidně se na ně vykašli.“

Začal se smát a ona se k němu po chvíli přidala. Bolest, která jí seděla na prsou, ustoupila. Dorran se sklonil zpátky k motoru a pokračoval v práci. Kolem hvízdal ledový vítr, škubal jim za bundy a rozcuchal Clare vlasy.

Teprve potom vyslovil Dorran otázku, kterou měli oba na jazyku. „Co to bylo?“

„Vyzáblý,“ odpověděla Clare. „Co jiného. Ale... ti ostatní připomínají aspoň vzdáleně lidi. Dokážeš vysledovat stopy toho, čím byli kdysi. Ale tohle...“

Znovu si vybavila znetvořený trup se dvěma hlavami a šesti obrovským nohama, které se vznášely ve vzduchu.

„Ti ostatní se ho báli,“ přemítal Dorran. „To proto za námi neběželi dál do tunelu.“

„Všude kolem byly kosti. Řekla bych, že Vyzáblých. To něco je žere. To ale Vyzáblí nedělají.“ Clare zavrtěla hlavou. „Chci říct, že někdy ano, když jsou zavřený někde, odkud nemůžou utýct, třeba v autě nebo v pokoji. Venku ale většinou jeden druhýho ignorujou. Tahle věc...“

„Jako by tam vysloveně čekala na kořist.“

Clare přikývla. Dokázala si představit, jak tam ta podivná bytost číhá ve tmě, vysoko na svých nemožně dlouhých nohách, a čeká, až na její území vstoupí další Vyzáblý. Ty kosti

byly mnohokrát obrané, příšera z nich do poslední vysála i morek, než je konečně odhodila.

V jejich novém světě, který neměl již nic společného s racionalitou, si Clare neuvědomovala, jak moc na ni stále spoléhá. Znala pravidla Vyzáblých. Věděla, jak vypadají a čeho jsou schopní. Teď ale narazili na něco, co se vymykalo všem stanoveným pravidlům, a Clare si znovu připadala bezmocná a zranitelná jako v okamžiku, kdy si uvědomila, že jejich starý svět skončil.

„Nic se neděje,“ utěšoval ji Dorran a přibouchl kapotu tak, jak to pokroucený plech dovoloval. Vzal Clare za ruku a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejklidněji a nejjistěji. „To zvládneme.“

Kapitola 3

Odpoledne se řízení ujala Clare, aby si Dorran chvíli odpočínul. Stal se z něj pozorný asistent, který jí neustále doplňoval vodu a v pravidelných intervalech jí přinášel něco na zub. O pavoučím Vyzáblém už nemluvili, ale Clare na něj musela pořád myslet a předpokládala, že stejně je na tom i Dorran.

Drželi se převážně venkovských cest, které jim sice prodlužovaly trasu, ale zato se vyhýbaly městům. Dvakrát se museli vrátit, když jim v další cestě zabránil padlý strom či zřícený most.

Slunce začalo klesat k horizontu. Přemýšleli, jestli mají zastavit, ale Dorran usoudil, že by mohli bezpečně pokračovat i v noci, a Clare s ním souhlasila. Každá zastávka představovala riziko. Dopřáli si poslední přestávku před západem slunce, aby se trochu protáhli a doplnili palivo. Clare jim naplnila termosky kávou, Dorran naservíroval večeři a společně se připravili na noční jízdu.

Zamlžený horizont se nakrátko rozzářil živými barvami a zase pohasl. Na obloze vyšly hvězdy. Minuli sedan projíždějící opačným směrem a mávnutím se pozdravili s řidičem. Clare byla za setkání vděčná. Po celodenní jízdě prázdnou silnicí jí automobil připomněl, že na světě nejsou sami.

Dorran si toho, že je unavená, všiml dřív, než si to stačila uvědomit ona. Položil jí ruku na rameno. „Vyměníme se. Myslíš, že se dokážeš prospat, zatímco já budu řídit?“

„Určitě.“ Zastavila a světla autobusu ozářila vysokou, zaplevelenou travu, která rostla všude kolem. Dorran se posadil na její místo. Počkal, až se uloží na jejich improvizovanou postel na zadním sedadle, a znovu se rozjel. Snažil se udržovat stejnou rychlost a příliš autobusem necukat.

Clare ležela na posteli a zírala na zabeďněné okno vedle sebe. Autobus se lehce kolébal a pravidelné předení motoru ji uspávalo. Když otočila hlavou doleva, viděla Dorrana, na jehož tvář ve tmě dopadal slabý odlesk kontrolky na přístrojové desce. Měla pocit, že na něm dokonce poskakuje, jako by to byly plameny z krbu. Musel vycítit, že se na něj dívá, protože se otočil a krátce na ni pohlédl.

„Spi, Clare,“ usmál se na ni malátně.

Milovala, když se usmíval, měla pocit, že se jeho úsměvu nedokáže nikdy nabažit. Také se na něj usmála, ale vzápětí jí svaly ve tváři ztuhly. Ve tmě před nimi se tyčilo něco ohromného. Obrovské nohy, dlouhé a tenké jako jehly, které probodávaly asfalt silnice. Přední světlomety ozářily šedou kůži napnutou k prasknutí přes naježené kosti. Dorran nic neviděl. Byl otočený k ní a stále se na ni usmíval.

Clare se pokusila vykřiknout, ale slova jí uvízla v hrdle. Dorran se nepřestával usmívat. Nebyl čas brzdit, zapřít se, nadechnout. Autobus narazil do nohou příšery. Náraz ji shodil z postele a Clare se zatmělo před očima. Všude kolem se kroutily a skřípaly plechy. Točila se, padala, nedokázala určit, kde je nahoře a kde dole. Pak se z ničeho nic všechno zastavilo.

Necítila žádnou bolest. Věděla, že se nakonec přihlásí, ale její mysl byla prozatím, díkybohu, čistá. Otevřela oči. Autobus byl vzhůru nohama, řady sedadel visely dolů od stropu. Slyšela praskání plamenů v místech, kde se z nádrže vylil benzín. Z autobusu, který se ještě před chvílí zdál tak pevný a nezničitelný, zbyl jen pomačkaný vrak. Neviděla sedadlo řidiče. Neviděla Dorrana.

Zkusila se posunout dopředu, ale nohy se odmítaly pohnout. Použila tedy ruce a na loktech se plazila podél zkroucených plechů a drobných ohníčků. Po tváři se jí řinuly slzy. Věděla, že ji musí něco bolet, ale žádnou bolest necítila. Soustředila se jen na potměnou palubní desku před sebou. Zhroutila se dovnitř. Sedadlo řidiče se uvolnilo z dvojice šroubů, které ho poutaly k podlaze, a volně se pohupovalo.

Pak zaslechla Dorranův hlas. Byl plný strachu a bolesti. „Clare... Clare...”

„Kde seš?“ Plazila se dál a nedbala spadlých šroubů, o které si odírala hruď. Celá se třásla. Vnitřek autobusu se plnil kouřem, který jí bránil ve výhledu a ulpíval v hrdle.

„Clare...”

Pak ho spatřila. Ležel za místem, kde bývalo sedadlo řidiče. Spočíval na boku, po čele se mu řinula krev a kapala dolů kolem jeho vytržštěných, vyděšených očí. Otevřel ústa, ale byla to jediná část jeho těla, která se hýbala.

„Clare...!“

Za jeho zády se vynořilo cosi temného. Beth ohrnula rty a vycenila zuby, ústa plná krvavého masa.

„Clare!“

S prudkým škubnutím se probrala a málem vykřikla. Byla opět ve své posteli. Opravdu na ni dopadalo žluté světlo, ale nebyly to plameny, ale žárovky vnitřního osvětlení autobusu. Ten byl zcela netknutý a stál uprostřed silnice. A byl tu Dorran. Skláněl se nad ní, tvářil se ustaraně a jeho silné ruce jí svíraly ramena.

„Jsi v pořádku,“ pronesl hlasem plným obav. „Jsi v bezpečí.“

Naklonila se dopředu, třásla se a celá vyděšená a ulepená potom se pokoušela popadnout dech. Dorran si ji přitiskl k hrudi a pevně ji držel. Slyšela jeho srdce. Tlouklo téměř stejně zběsile jako to její.

„Promiň,“ mumlala. „Jenom se mi něco strašného zdálo.“

„Jsi v bezpečí. Jsi v pořádku,“ konejšil ji. Položil si hlavu na její měkké vlasy.

Bylo to tak reálné. Pálily ji oči. Bolelo ji u srdce. Měla pocit, že má nervy v jednom ohni, napnuté a bolavé strachem. Nemůžu připustit, aby se mu stalo něco takového. Nemůžu připustit, aby si znovu ublížil... nemůžu...

„Jsi v pořádku,“ mumlal jí tiše do vlasů. „Nemáš se totiž vůbec čeho bát.“

Nemůžu připustit, aby si takhle ublížil. Ale už jsem to stejně připustila. Uvědomila si, že se k němu stále tiskne jako o život a vší silou mu svírá látku košile. „Promiň.“

„Šššš. Neomlouvej se. Byl to jenom sen.“

Nechápal. Clare zavrtěla hlavou a konečně sevřeným hrdlem protlačila slova, která mu chtěla říct. „Promiň, že jsem tě navedla do toho tunelu. To bylo tak hloupé a nebezpečné.“

„Nevěděla jsi, že to je tunel.“

„Ale měla jsem. Mělo mi to dojít. Promiň, že jsem tě vytáhla sem, pryč z tvého domova. Promiň, že jsem s námi nechala Beth tak dlouho, i když jsme věděli, že je také Vyzáblá. Promiň, že jsem zavinila, co ti udělal Ezra. Je mi to tak líto.“

Rty se mu roztáhly sladkým, zmateným i posmutnělým úsměvem. „Tak tímhle se trápíš?“

„Zasloužíš si něco lepšího. Každé moje rozhodnutí ti jenom zhoršuje život.“

„To ale není pravda.“ Zaklonil se, aby se na ni mohl pořádně podívat. „Jak tě mohlo něco takového napadnout?“

Pokývala hlavou. Pálilo ji v hrdle, měla pocit, že se jí každé slovo zařezává do masa.

Dorran jí sevřel obličej v dlaních a palci jí přejížděl po rozpálené kůži. „Jaký by byl můj život bez tebe? To je opravdu závažná otázka. Byl bych stále ve Winterbournu, sám a pomalu

bych z těch prázdných chodeb začínal šilet. Anebo, a to by bylo ještě horší, bych byl zpátky v područí své matky.“

Znovu zavrtěla hlavou.

Dorran se usmál. „Ten čas s tebou byl opravdová výzva, někdy mě děsil, někdy to bylo opravdu strašné. Ale byl také vzrušující, plný naděje a radosti. V životě jsem si nepřipadal tak naživu, jako se cítím s tebou. Tak zkus věřit tomu, co ti teď říkám. Raději bych zažil dalších milion katastrof s tebou, než abych byl třeba jen měsíc sám.“

„Nechci tě ztratit,“ vypadlo z ní přiznání a zanechalo ji vyděšenou, zranitelnou a rozbolavělou.

„A taky mě neztratíš.“ Naklonil se k ní, aby si pro sebe ukradl polibek. „A ještě ti zopakuju, co jsi mi kdysi dávno řekla ty sama: už se mě nezbavíš.“

Z hrdla jí unikl přiškrcený smích. Dorran jí přejížděl rukama po tváři, potom sjel dolů po pažích, hladil ji, hřál ji a dodával jí jistotu. „Pojď si sednout ke mně dopředu. Můžu tam na tebe dávat lepší pozor, a kdyby se ti zase něco hrozného zdálo, včas tě vzbudím.“

„To nemusíš.“

„Ale chci.“

Držel ji dál za ruce a pomáhal jí z postele. Motor autobusu dál běžel. Na silnici před nimi dopadala žlutá světla předních reflektorů. Vybavila si, jak se do asfaltu zabodávají ostré bodce monstra, a mimoděk se zachvěla. Dorran zareagoval tak, že stáhl z nosiče nad nimi deku a zabalil ji do ní.

Nechala ho, ať se o ni stará, a těšila se z jeho blízkosti. Nervy měla stále napjaté, a když jí vtiskl do ruky láhev s vodou, musela ji pevně sevřít, aby se jí konečně přestaly třást prsty. Kdykoli zamrkala, viděla, jak leží na zemi a řine se z něj krev.

„Chci, abys mě učil.“ Vyřkla svá slova až příliš hlasitě. Dorran se přestal přehrabovat v koších nad nimi, kde hledal něco k jídlu, a překvapeně se na ni podíval.

„Učit tě?“

Clare polkla a hlas se jí konečně vrátil na obvyklou hlasitost. „Zvládáš první pomoc. A víš, jak opravit autobus, když se rozbije. Chci to také umět.“ *Musím vědět, co mám dělat, když se ti něco stane. Když někde uvízneme a ty mě budeš potřebovat, tak jako předtím.*

Dorran jí zamyšleně položil do klína sáček pražených buráků. „To není špatný nápad. Moje znalosti na dané téma sice nejsou nevyčerpatelné, ale...“

Budou stačit. „Nauč mě všechno, co víš.“

Uchechtl se, vrátil se k volantů a zařadil rychlost. „Nejsem si jistý, jestli chceš vědět skutečně všechno. Mám opravdu rozsáhlé znalosti společenského chování při slavnostních banketech, které, jak doufám, nebudu už nikdy potřebovat.“

Clare opětovala jeho úsměšek. „To asi můžeme opravdu vynechat.“

„Kde chceš začít?“

„S první pomocí.“

V odraženém světle reflektorů zachytila jeho vřelý úsměv. „Dobře. Jako první si probereme bodné rány.“

Kapitola 4

Noc se zvolna měnila v ráno a Dorran stále mluvil. Vysvětlil jí princip tlakových obvazů, popsal jí příznaky úžehu, objasnil základy neodkladných chirurgických zásahů. Clare dělala maximum, aby všechno vstřebala. Ani si neuvědomovala, jak rychle jim plyne čas, dokud se v dálí nad korunami stromů neobjevily první náznaky úsvitu.

Dorran řídil celou noc a také na to vypadal. Víčka mu ztěžkla a své přerostlé vlasy měl celé rozčuchané, jak kroutil hlavou, aby si protáhl krk.

„Nechceš vystřídat, aby sis taky trochu odpočinul?“

„Ještě chvíli to vydržím.“

„Ne,“ namítla rozhodně Clare a Dorran se zasmál a pak pomalu zastavil u krajnice.

„Dobře. V hádkách s tebou nemám zrovna nejlepší výsledky, tak si ušetřím další prohru.“ Zívlně, zvedl se a natáhl obě ruce nad hlavu.

Stáli uprostřed močálovitého pole a zdálo se, že jsou jen pár stop nad hladinou spodní vody. Terén byl na kilometry daleko rovný a přehledný. To se Clare líbilo; alespoň si nemusí dělat hlavu s tím, že je něco z ničeho nic překvapí.

Pustila se do přípravy lehké snídaně a Dorran mezitím doplnil benzín. Pak se posadila za volant a Dorran zaujal místo vedle. Smotal si deku, strčil si ji mezi hlavu a okno a spokojeně se uvolnil. Během několika minut usnul.

Clare udržovala stálou rychlost, aby autobusem zbytečně necukala a nebudila ho. Tu a tam se na něj podívala a nedokázala se ubránit úsměvu; dlouhé nohy mu trčely do strany, jednu ruku měl položenou přes prsa, která se zvedala pravidelnými, hlubokými nádechy.

Jízda na ni působila až hypnoticky. Za okny se míhaly stromy, silnější a svěžejší než v jiných částech kraje, jímž projížděli. Mezi kmeny se v uspávajících smyčkách kroutila řídká, nehmotná mlha. Tu a tam zahlédla mezi kmeny záblesky očí, ale jejich průjezd lesem nic nerušilo.

Obloha nad nimi působila nudně, ale nebyla tak začazená jako v Evandalu. Na horizontu se táhla rozmazaná temná šmouha. Clare zpomalila a mžourala předním sklem. Dorran se vedle zavrtěl, podíval se na ni a potom na oblohu. „Co to je?“

„Kouř,“ odpověděla a protáhla si prsty na volant. Nebyl tak hustý jako kouř z lesního požáru. *Nejspíš pochází z táborového ohně nebo komína. To znamená přítomnost lidí.*

Od svého odjezdu z Evandalu s nikým jiným nemluvili a Clare byla připravená to takto o samotě vydržet až do Winterbournu. Možnost prohodit pár slov s jinými lidmi, třeba jen pět deset minut, však byla lákavá.

Dorran si ji dál prohlížel. Spal jen pár hodin a zdálo se, že má problém se probudit. „Nechceš zastavit?“

Beth by určitě nezastavovala. Byla přesvědčená, že ostatní lidé jsou nebezpeční. A měla k tomu dobré důvody. Ne všichni jsou ale špatní. A jestli se o kontakt aspoň nepokusíme, možná toho budeme litovat.

Cucala si palec a zvažovala rizika. „Potřebujeme něco?“

„Dochází nám benzín,“ konstatoval Dorran. „Do Winterbournu by to mělo stačit, ale o moc dál už nevydrží. Přejde mi rozumné zkusit nějaký sehnat, dokud to ještě jde.“

„Hm. Pokud benzín skutečně dochází, jak předpovídala Beth, pak se ho možná nebudou chtít vzdát,“ přemýšlela

nahlas. „S výjimkou jídla nemáme nic, co by mělo nějakou hodnotu na výměnu, a jídla se také zbavit nemůžeme.“

„To je pravda. Ale třeba by nám mohli alespoň poradit, kde by bylo nejlepší hledat, a my jim řekneme, co zase víme my.“

„To by šlo.“ Zahlédla koutkem oka pohyb a sešlápla plyn, aby zase zrychlila. „O thanitech nikdo kromě nás a týmu v Evandalu nic neví. Třeba nám dokonce poskytnou informace, které by nám mohly pomoci. Může to být i nějaké bezpečné útočiště.“

„Takže to chceš risknout?“ zeptal se.

„Pokud to chceš i ty, jsem pro.“

„Dobře. Zkusíme zjistit, jestli se tam můžeme dostat.“

Silnice se lehce stáčela a proplétala se mezi nízkými kopci. Nikde nebyla žádná křižovatka, ale každých pár kilometrů míjeli bránu, za níž byla polní cesta nebo oplocený kus vyklučné země. Clare usoudila, že oblast kolem je osídlená natolik řídko, že všichni, kteří tu žili, působení thanitů nejspíš unikli.

Bude to dům? Kemp? Musí přece vědět, že kdokoli, kdo tady bude projíždět, ten jejich kouř uvidí, takže jim návštěvy nejspíš nevadí.

Kouř přicházel zprava a nezdálo se, že by byl nějak daleko. Clare zpomalila a hledala způsob, jak se k němu dostat. Jak se ukázalo, odbočka k místu se sama nabízela.

Stará železná brána byla otevřená dokořán, upoutaná kusy provazu ke stromu, aby se ve větru nezavřela. Visela na ní dřevěná cedule s modrým, rukou napsaným nápisem *Hnízdo matky Žvýkačky*, připomínající starý kreslený seriál. Pod velkými písmeny byla ještě menší, jakoby narychlo přidaná: *Vítejte, unavení poutníci.*

„Matka Žvýkačka?“ podivila se Clare. „Divné jméno.“

„Alespoň se nezdá nepřátelské.“ Dorran nacpal deku pod sedadlo a pročísl si prsty vlasy, aby vypadal upraveněji. Ve skutečnosti se ještě víc rozcuchal. Tohle na něm Clare milovala.

Cesta se zúžila a začala být hrbolatá. Clare musela pevně sevřít volant, aby ji úplně neroztřásl. Stromy a keře rostly po obou stranách cesty tak blízko, že jejich větve škrábaly o bok autobusu. Slunce jim zmizelo za korunami. Jen tu a tam k nim proniklo neurčitými flíčky a záblesky jako konfety uvízlé v mlze. Clare se pokusila dohlédnout, kam jedou, ale cesta se dál zmateně klikatila a bránila jí ve výhledu. Zdálo se, že je hodně využívána, i když lehce zanedbaná, ale podařilo se jí vyhnout se těm největším dírám.

Z ničeho nic se cesta narovнала a Clare zjistila, že se ocitla tváří v tvář dřevěné hradbě.

Název *Hnízdo matky Žvýkačky* zněl tak poeticky, že v ní zablokovaná cesta vyvolala pocit naprostého nesouladu. Hradba byla dobré čtyři metry vysoká a rozhodně to nebyl jen tak obyčejný plot. Pokrývaly ji ostře zašpičatělé kůly směřující dopředu a dolů. Leskly se, jako by byly vlhké.

Navoskovali je, uvědomila si Clare. *Pokud by po nich chtěli Vyzáblí vyšplhat, sjedou zase dolů.*

Výstavba hradby musela představovat nadlidské úsilí. Stěna se táhla na obě strany, pak se stočila a ztratila se jí z dohledu, ukrývající za sebou neviditelný dům. Clare nikde neviděla žádný průjezd, kterým by se mohli dostat dovnitř.

Dorran si stísněně odfrkl. Vyklonil se ze svého sedadla a s temným výrazem si prohlížel stavbu před nimi. Clare ho vzala za ruku, jako by ho chtěla mlčky ujistit, že cítí stejné obavy jako on.

„Možná bychom měli raději pokračovat dál,“ pronesl Dorran.

Clare už se s ním chystala souhlasit, když vtom se část stěny posunula a vytvořila v celistvé stavbě skulinu. Za ní Clare zahlédla volný prostor.

Položila ruku na řadicí páku, připravená zařadit při prvním náznaku nebezpečí zpátečku. Brána se začala škubavě

otevírat, až byla mezera dostatečně široká, aby mohli projet dovnitř. Pak se v ní objevil muž.

Vysoký a hubený, takže Clare okamžitě připomněl vytáhlé postavy Vyzáblých. Ale vypadal mnohem víc jako člověk. Tvář měl celou růžovou námahou s otevíráním brány a nyní v ní stál celý nejistý. Zdál se hodně mladý. Nanejvýš něco přes dvacet, pomyslela si Clare. Jeho pytlovité, špinavé šaty na něm visely. Nátělník měl samý flek a nebylo možné přehlédnout skvrny od šmíru na kalhotách. Jeho zplihlé vlasy potřebovaly umýt a ostříhat.

Nebylo to zrovna přivítání, jaké si od místa s názvem Hnízdo matky Žvýkačky představovala. Znovu se podívala na Dorrana a čekala na jeho reakci. Promnul si čelist, přimhouřil oči, ale nevydal ze sebe jediný zvuk. Přihloupě působící mladík zvedl ruku a mávnutím dlaně jim ukázal dovnitř. Pak ustoupil stranou, aby jim umožnil průjezd.

Dorran se nadechl. „Mám?“ řekl sevřeným hlasem.

Clare se ani trochu nelíbila představa, že by se za nimi brána zase zavřela a zablokovala jim případný únik. Nápis venku na silnici ale dával tušit, že je tu vítá bezpečné útočiště. *A nestojí za to trochu riskovat výměnou, že nám tito neznámí lidé můžou pomoci?*

Muž se opět objevil v jejich zorném poli a vraštil obočí tak, až měl čelo celé nakrabacené. Znovu na ně mávl, tentokrát naléhavěji. Nelíbilo se mu, že nechává bránu otevřenou. To mu Clare nemohla vyčítat. Dorranovi splynul z hrdla měkký povzdech a toporně přikývl.

Projeli branou. Jakmile se ocitli uvnitř, muž se postavil za bránu a začal ze všech sil tlačit, aby ji v blátivých, rozježděných kolejích posunul zase zpátky.

Prostor uvnitř ohrady by pojal malou vesnici. Stály tu ovšem jen tři stavby, všechny ze dřeva a podle všeho postavené ručně. Jedna působila dojmem malého konferenčního

sálu, v oknech visely jednobarevné závěsy. Druhá budova připomínala spíš hodně zchátralé kopie kůlen za Winterbournem. Třetí pak byla zcela jednoznačně hlavní rezidence – z prerostlého komína stoupal hustý kouř. Dům vypadal jako nesprávně poskládaná skládačka puzzle. Měl dvě a půl podlaží a ze všech možných úhlů a směrů z něj vyčnívaly verandy a místnosti. Stářím pokroucené dřevěné sloupy pak nesly přístavby, které by snad ani neměly být možné.

Kolem dokola napočítali víc než tucet osobních automobilů a dodávek v různém stadiu použitelnosti. Některé působily dojmem, jako by tu odpočívaly již déle než deset let, a zbylo z nich sotva víc než zrezivělá skořepina karosérie. Další se zdály novější a některé měly dokonce úpravy pro dobu po Tichu, tak jako jejich minibus.

Clare pomalu popojížděla vpřed po nezpevněné cestě vedoucí k hlavní rezidenci. Mezi budovami se začaly vynořovat postavy – další mladí muži a několik mladých žen, všichni stejně vysocí a hubení, všichni ve starých, špinavých šatech. Clare nedokázala určit, jestli jsou si tak podobní proto, že jsou stejně oblečení a mají dlouhé rovné vlasy, nebo jsou skutečně příbuzní. Klonila se spíš ke druhé možnosti. Na hrdlech jim nápadně vystupovaly ohryzky. Oči měli všichni hluboce zapadlé v lebce, s tlustými převislými víčky.

Neměli jsme sem jezdit. Bylo ale pozdě, aby se otočili a vrátili. Brána za nimi již zapadla. Všechny její instinkty se vzbouřily a křičely na poplach. V hlavě si horečnatě probírala možnosti obrany. Pořád měli sekery, nože, palice.

Zabila už spousty Vyzábých, ale zavraždit lidskou bytost bylo něco zcela jiného. Strach, který cítila vzadu v hrdle, chutnal jako hustý, hořký sliz. Dorran dýchal zrychleně a přerývaně. Dveře hlavního domu se otevřely. Skřípání pantů slyšeli dokonce i v autobuse. Clare přivřela oči, aby zaostřila na postavu v přítmí dveří.

Kapitola 5

Na prahu stála stará seschlá žena. Clare by sahala sotva po ramena, přestože ona sama nebyla nijak vysoká. Dlouhé sněhově bílé vlasy měla stažené do úhledného copu, který jí padal přes rameno až dolů k pasu. Když se usmála, kůže kolem očí se jí svraštila. Zvedla ruku a povzbudivě na ně zamávala.

Vypadá mile. Clařin strach lehce opadl. Uvolnila sevřený volant a zastavila kousek od domu. Dorran nepřestával třehtat pohledem z ženy na mladé dospělé, kteří je pozorně sledovali z okolních budov. „Dávej pozor. A buď připravená utéct, kdyby se cokoli stalo,“ varoval ji.

Lehce přikývla a vytáhla z přihrádky u řidiče krátký nůž, který tam měli vždy uložený, a pro jistotu si ho zastrčila do kapsy. Pak stiskla tlačítko a otevřela dveře.

Dovnitř se v jednom nahnul pach bláta, zahnívajícího sena, svěží vůně borovic i pronikavý chlad mlhy. Kdesi za hradbami zaskřehotala vrána, další zvuky přicházely ze všech ostatních směrů.

„Vítejte, přátelé.“ Ženin hlas zněl sladce jako hlas ptáka, který se snaží přilákat samičku. Cvrlikal a švitořil, chvěl se, byl něžný a roztomilý, trochu zastřený věkem. „Jsem matka Žvýkačka. Nedáte si šálek čaje?“

Když mluvila, Clare si všimla, že jí chybí přední zuby. Rty jí lnuly k dásním, lehce se propadaly dovnitř a ještě tak

zdůrazňovaly vrásky kolem úst. Měla hřejivý pohled a svetry a šály, které měla na sobě, vypadaly ručně pletené.

Matka Žvýkačka se otočila a šourala se zpátky do domu. Dveře, ne úplně rovné, se za ní začaly zavírat. Clare se vrhla za ní, aby je podržela.

Uvnitř to vypadalo útulněji, než předpokládala. Na stěnách visely svazečky sušených bylinek. Na ručně vyřezávaných policích bylo vyskládáno nádobí a porcelán nejméně tuctu vzorů. Většinu podlahy před hrubým dřevěným stolem pokrýval velký chlupatý koberec.

„Přijeli jste zdaleka, zlatíčka?“ otázala se matka Žvýkačka.

Clare mhouřila oči a rozhlížela se kolem. V místnosti bylo díky plápolajícímu krbu teplo, ale komín byl nejspíš zanesený, protože se všude vznášel tenký závoj kouře, který ji škrábal v krku. „To rozhodně.“

„Vypadáte na to,“ usmála se matka Žvýkačka. Měla světle zelené oči stejného odstínu jako bylinky, které nasypala do konvičky na čaj. U ohně již vřela voda ve staré železné konvici a žena k ní přešla. „Poznám, když lidé přijíždějí zdaleka. Mají takový výraz, který říká, že už jim chybí domov.“

Clare si vyměnila pohled s Dorranem. Nejistě se usmál. I po Evandalu měl ještě stále problém mluvit s cizími lidmi.

„Někam se posadte. Tu kočku klidně vyhodte.“ Matka Žvýkačka se odšourala ke stolu a v konvici to s každým krokem zašplouchalo. Nalila tekutinu do připravených šálek. „Jsou to bylinky z vlastní zahrady. Prospívají tělu i duši.“

„Děkuji.“ Clare se posadila na jednu z dřevěných židlí. Sedák zakrýval naducaný vyšíváný polštářek. Židle byla tak nízká, že si musela natáhnout nohy stranou, aby se cítila pohodlně. Dorran se ztěžka posadil vedle. Na židli po jeho druhém boku si hověla obrovská zrzavá kočka. Ležela tak klidně, až si Clare myslela, že je to plyšová hračka. Pak ale otevřela jedno oko a líně se na ně podívala.